

[Christophersen]

ganske vist pænt, at man vil holde de nuværende lejeværdisatser, men man afskaffer jo standardfradraget som led i denne fradrags-saning, og det vil sige, at i realiteten får man en skærpelse af lejeværdibeskatningen. Sådan må jeg i hvert fald læse redegørelsen. Det er muligt, at man skal sætte procenterne ned, når man fjerner standardfradraget, men det har man i hvert fald ikke sagt noget om i redegørelsen. Jeg går foreløbig ud fra, at det er en reel skærpelse. Man skal have en ejerlejlighedsafgift, og så skal man have en værdistigningsafgift.

Det er jo en mærkelig blanding af alle mulige skattepolitiske principper. Lad os tage de meget omtalte værdistigninger. Hvad er realiteten i disse værdistigninger? Realiteten er jo, at en stor del af dem går videre fra ejendomsbesidderne til kreditorerne, til dem, der har lån i ejendommen. Det er jo rentens funktion, det er kurstabets funktion. Det er meningen med den høje rente og de store kurstab på obligationerne. På den måde kan en del af de inflationsskabte værdistigninger på fast ejendom føres fra ejendomsbesidderne over til dem, der har anbragt nominelle faste lån i ejendommen. Det er den måde, hvorpå man sikrer, at kreditorerne får deres del af værdistigningerne. Men nu vil man altså oven i lejeværdibeskatningen, oven i ejendomsbeskatningen og oven i begrænsningen af rentefradraget, som ligesom skulle beskatte nettostigningen for ejendomsbesidderne, lægge en beskatning af den del af værdistigningen, der går videre til kreditorerne.

Det er altså en blanding af en række skattepolitiske principper, som totalt set klart fører til, at det bliver sværere for almindelige mennesker at få et hus. Og når de endelig har fået det, så bliver det sværere for dem at blive siddende i det. Det vil føre til en forkert boligpolitisk udvikling, som jeg overhovedet ikke forstår at en socialdemokratisk regering kan være interesseret i. En socialdemokratisk regering burde jo føre en boligpolitik, der først og fremmest indebar, at det at have sin egen bolig ikke skal være et privilegium for nogle få mennesker i Danmark. Det skal ikke være nogle få mennesker på Strandvejen eller andre steder, der skal have den mulighed. Det skal være en ret. Det skal være en mulighed, som alle almindelige danske lønmodtagere også skal kunne have. I

stedet kører man altså den anden vej og siger, at det er meget vigtigere, at folk kan bo til leje. Dem vil vi gerne gøre noget for, de 30.000 lejligheder, som konstant har problemer. Men vi skærper på ejerboligområdet. Jeg synes, det er helt uacceptabelt.

Endelig er der nogle virkninger på opsparringen. Dem har jeg sagt lidt om. De er negative.

Hvad er det, man går uden om i denne redegørelse? Man går uden om de helt centrale problemer i skattediskussionen. For det centrale problem er ikke alt det med fradrag osv. – det har ministeren gjort det til – det centrale skattepolitiske problem er, at indkomstskatten er høj, marginalbeskatningen er høj. Vi har ustandselig sammenstød mellem skatteprogressionen og afviklingen af konstante sociale ydelser. Vi har en høj marginalbeskatning, som gør fradragene interessante. Det er alt det, der er det afgørende i vores skattediskussion og burde være det, og det var det, man skulle sætte ind over for, når man ville lave en skattereform.

Derfor vil jeg godt sige til ministeren til sidst: man kan ikke lave en indkomstskattereform i Danmark, medmindre man har et beløb med sig. Man kan ikke lave en indkomstskattereform, medmindre man har 3, 4, 5 mia kr., som kan bruges til at indbygge lettelser i det samlede system. Man kan heller ikke lave fradragsforenklinger uden at kombinere det med lettelser. Alene af den grund er det projekt, ministeren her lægger op til, udsigtsløst, for der er jo ikke en kronens lettelse i det. Der er en tilfældig og på mange punkter uoverskuelig, administrativt dårligt gennemarbejdet omfordeling af skattebyrden. Nogle skal betale mere. Andre skal betale mindre. De gode hensigter opnås ikke rigtig, mens de dårlige i fuldt mål slår igennem. Det er egentlig ikke noget, som jeg synes ministeren kan være bekendt at fremlægge.

Jeg synes, regeringen skulle erkende, at hvis man vil drøfte en indkomstskattereform, så forudsætter det, at man har et beløb til rådighed. Det har vist sig, hver gang man skulle gøre det. Så vil mange af de problemer, ministeren er så optaget af, i øvrigt også blive betydelig mindre.

Det er ud fra de forudsætninger, vi er parate til i den kommende tid at drøfte skattereformtanker.